

Johannes Gaardbo lukkede selv op for Broderen, da denne ringede. Han tog imod ham med et tavst Haandtryk, der ikke var uden Hjertelighed, hvorpaa de fulgtes ind i Stuen.

Her mødte Doktoren straks Synet af den gamle Fyrretræs Pult og det store Kristusbillede fra Faderens Tid, og dertil forskelligt andet af Broderens eget Bohave. Det bestyrkede hans Tro paa, hvad han havde hørt, at Johannes ikke mere vilde vende tilbage til sin fynske Præstegaard, men havde faaet Løfte om et Embede her i Hovedstaden.

Midt i Stuen stod et ovalt Bord med Tæppe og Blomsterskaal. Her tog de to Brødre Plads hver paa sin Side.

Begges Væsen var neddæmpet, præget af anstrengt Hensynsfuldhed. Præsten spurgte venligt til Meta og Børnene, talte derpaa en Tid om det urolige Vejr, men berørte ikke med et Ord Broderens Rejseplaner. Da denne tilsidst selv nævnede dem, blev han tavs og slog Blikket ned.

Var det Undseelse? Et øjeblikkeligt Samvittighedssting? ... Doktoren troede det et Øjeblik. Men da Johannes ikke gjorde nogetsomhelst Forsøg paa at overtale ham til at opgive sine Planer, forstod han, at denne Tavshed tværtimod skulde minde ham om Bibelordet, at Hjemløshedens Forbandelse var det forhærdede Hjertes Straf.